

[Torben Lund]

Det andet er spørgsmålet om at udbygge de amtstlige lægemiddelkomiteer. Jeg er enig i, at det kunne være meget fornuftigt. Men man er jo i god gang med at lave lægemiddelkomiteer, som ligger uden for sygehussektoren, så der er sådan set ikke noget nyt i det.

Det næste er, at man skal forpligte såvel læger som apotekere til at oplyse forbrugerne om synonympræparater og deres pris. Det kan da være meget fornuftigt, men jeg har nu lidt svært ved at overskue det i forhold til apotekerne. Hvordan vil man overhovedet håndtere den situation? Hvis lægen har ordineret et præparat til en patient, skulle apotekeren så kunne påtale den pågældende ordination, fordi den ikke prismæssigt er rimelig? Skulle apotekeren kunne blokere for, at det pågældende præparat kan udleveres til patienten, eller skal apotekeren bare fortælle patienten, at det, der er ordineret, er for dyrt, således at patienten altså ikke kan få noget medicin, men må tilbage til sin læge og så se, om han kan få lægen til at ordinere et billigere præparat? Jeg tror, det kunne give nogle mærkelige situationer; jeg tror ikke, det er særlig velgennemtænkt.

Det sidste er et sagkyndigt udvalg – det må åbenbart ikke hedde en kommission – som skal være uafhængig af særinteresser. Men jeg hørte også, at fru Kirsten Lee fik sagt, at alle interesser selvfølgelig skulle være repræsenteret i det pågældende udvalg, og det vil altså sige, at det ikke skal være et udvalg, hvor medicinalindustri og medicinalimportører og Apotekerforening ikke er med, men et udvalg, hvor de er med alle sammen.

Det, der specielt gør mig bekymret i det sidste punkt, er, at der står ikke noget om billiggørelse af lægemidler, og at der altså heller ikke står noget om en offentlig godkendelsesprocedure; det sidste er jo i hvert fald fundamentalt for os. Hvis vi effektivt skal nedbringe medicinpriserne her i landet, er der ingen vej uden om en offentlig godkendelsesprocedure. De steder, hvor man har en sådan procedure, har man rent faktisk også nogle medicinpriser, som er væsentlig lavere end i de lande, hvor man ikke har en offentlig godkendelsesprocedure.

Vi kan derfor bestemt ikke stemme for det radikale dagsordensforslag, men det kan der heller ikke være noget overraskende i.

Men det kunne da være interessant at høre, hvad regeringspartierne mener om dagsorde-

nerne. Man har udtalt sig lidt om den socialdemokratiske dagsorden, men vi har ikke hørt mange bemærkninger om den radikale dagsorden, og jeg tror da, der sidder mange her, som ville synes, det var interessant at høre, hvad regeringspartierne egentlig forestiller sig; altså om man kan støtte de radikale tanker, da man åbenbart ikke selv har formuleret noget forslag til en dagsorden i dag, eller man ikke kan støtte de radikale tanker. Jeg vil derfor opfordre til, at vi får lidt klarhed over det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg skal da prøve at uddybe spørgsmålet. Jeg ved ikke, om den manglende forståelse skyldes, at hr. Torben Lund ikke kan læse indenad, men Sundhedsstyrelsen er dog også en statslig informationstjeneste. Der er Sundhedsstyrelsens Bivirkningsnævn, vi har et Sundhedsministerium – ja, vi har faktisk mange statslige instanser, hvorfra der er mulighed for at styrke informationen på dette område, især med henblik på prisen.

Hvad angår apotekernes og lægernes pligt til at oplyse om synonympræparater, er det jo sådan, at lægerne har den såkaldte frie ordinationsret. Apotekerne oplyser i dag, men de oplyser ikke nødvendigvis fru Jensen om, at der faktisk eksisterer et langt billigere synonympræparat. Det, vi ønsker med vores dagsorden, er at pålægge og indskærpe apotekerne denne pligt; de skal faktisk fortælle en given patient og også lægen, at der eksisterer et synonympræparat. Det er altså en ekstra sikring af, at det billigste synonympræparat bliver anvendt, hvor det er muligt, og medmindre der er meget gode lægelige grunde til ikke at anvende det billigste præparat, skal man selvfølgelig anvende det.

Når vi taler om et sagkyndigt udvalg, som er uafhængigt af særinteresser, er det, fordi vi faktisk også betragter både læger og farmaceuter som særinteresser i denne forsamling, men det er dog umuligt at forestille sig et udvalg, hvor der ikke også deltager både læger og farmaceuter. Men der må selvfølgelig ikke være overvægt af særinteresser, og det er derfor, det er formuleret, som det er.

Om den offentlige godkendelse vil være en hensigtsmæssig måde at nedsætte priserne på, kan udvalget undersøge i sin kulegravning.